சித்திரை
விஷுவின் மலர்
II
பூஜ்யஸ்ரீ சத்குரு தூளி பாபா

சிந்தனை!

விதையின் மலர்!

II

பொருளடக்கம்

1. நித்தியாவின் கேள்வியும் ஓர் பைத்தியத்தின் பதிலும்----67

எல்லாம் நீ!

இதில் கூறியபடி
சந்தேக!
தாங்க!
தயக்க பயம் இன்றி
திட உணர்வோடு

எவன் ஒருவன்! உண்
ணார்களோ, அவர்கள்
நித்திய உபவாஸியே! இது ஸத்தியம்

B

நித்திய உபவாஸி!

உபவாஸம்: — உப = (ஸத்குரு) உபதேசம்.

வாசம் = அவ்வுபதேசத்திலேயே நிலைத்து நிற்றல்.
(வாசம் செய்தல்) என ஸ்ரீ மஹான்கள், வாயிலாக
அறிகிறோம். அப்படியானால், ஸத்குரு தேவரின்!
வாக்கியே சிரத்தையே, உபவாசம் ஆகும். இதுவே ஸத்தியம்.
மேலும்,
சரீரத்திற்கு **உணவு**! விரதம். அதாவது கட்டுப்பாடு.
மனதிற்கு, ஸத்குரு! வாக்கிய கட்டுப்பாடு ஆகும்.
அம்மன கட்டுப்பாட்டிற்கு, உணவு மிக மிக,
முக்கியமாகும். அவ்வுணவு! சர்வார்ப்பணமாக!
முழு நம்பிக்கையுடன், ஏற்கப்பட்டால்,
அவ்வுணவை **நாம்**! உண்ணவில்லை.

ஆகாரம் உண்ணாமல் பட்டினி கிடந்து அதை உபவாஸம் என்று சொல்வதைவிட ஸத்குருவின் உபதேச வார்த்தையை சிரத்தையுடன் ஒன்று அப்யாசம் செய்து ஸ்ரீபகவானிடமே அந்த ஒன்றை அடைவதுவே நித்திய உபவாசம் ஆகும். (68)

உடலின் வினையின்படி கிடைக்கும் உணவை சரீரம் உண்கிறது. நாம் ஆத்மாநாம் உண்ணவில்லை.

அவ்வுணவை **சரீரமே!** உண்கிறது.

இதைத்தான் **உண்டன மலமாம்!**

என்றார்கள் ஸ்ரீ மஹான்கள். புரியவில்லையா?

உணவை உண்கிறோம். அவ்வுணவு மலம் ஆகிறது.

அம்மலம் உரம் ஆகிறது. அவ்வுரமே திரும்பவும் உணவாகிறது.

அவ்வுணவையே திரும்பவும் உண்கிறோம். இது

திரும்ப திரும்ப, நடைபெறும் ஓர் சுழற்சியாகும்.

வெந்த சோறும், நொந்த காய்களும், வோட்டு அடைத்த பையடா!

என்றும்; சோற்றுக் குழி இன்னமும் தூரேனோ?

மூடமுடியவில்லையே என்றும் ஸ்ரீ மஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம்.

ஜீவாத்மாவும்!
பரமாத்மாவும்!
ஐக்கியமாகும் விளையாட்டு என்பது:—
முறையே **மனமும்!**
மாயாவும் இணைந்து
நடத்தும் ஓர் நாடகமாகும்.
தொடரும்.

சர்வார்ப்பணம்! உறுதி நிச்சயம் ஆனால்;
உனக்கு! இருப்பும்! இயக்கமும்! இல்லை.
இருப்பு! தோன்றுகிறதே! என்றால். அது
அஹங்காரமே! உன் இருப்பும்! இயக்கமும் ஆகும்.
இப்படி உணர்ந்தவனுக்கு, கருவி கரணங்கள்
அதனதன் வேலையை! குறிப்பிட்ட காலத்தில்!
குறித்த அளவோடு! செய்து முடிக்கிறது என,
உணர வேண்டும். மேலும், ஓர் உண்மை எப்படி,
தெளிவாகிறது என்றால்?
பாண்டம் பரிமாற்றம்!
செய்யப்படுகிறது! புரியவில்லையா?
மண்பாண்டத்தில் இருந்து, தோல் பாண்டத்திற்கு,
மாற்றப்படுகிறது. என உணர்ந்தால் போதும்.
அதைத்தான் ஜென்மம் என, பேசப்படுகிறது.

இது ஜீவன் முக்தி (70)

நிலை ஆகாது.

பந்தப்பட்ட

மனதை பந்த நிவர்த்தி

ஆக்கி அறிவாக மாற்றும்

நிலையாகும். அந்த அறிவு தொடரும்.

மேலும் ஓர் உண்மை! என்னவென்றால்?

நாமரூபங்கள் ஒன்றுள் ஒன்று

மறைகிறது. அதை, உணவு உட்கொள்ளுதல்

என்று மனம் படைத்தோர் பேசித்திரிகின்றனர்.

ஆனால், அது இல்லை என்பதே வைத்தியம்.

மண்ணை! அள்ளி மண்ணில்!

போடுவதை, உணவு உட்கொள்ளுதல் என்று,

அறிவுடையோர்! எப்படி நம்ப முடியும்?

இப்படி உணர்ந்த, அறிவுடையோரே விளைவுகள்! ~~தொடக்கம்~~

வசத்தால், மனம் படைத்தோர் நிலையில் உள்ளவை

என்ற நிலையால், எதை ஏற்றுக்கொண்டும், அவர் நித்திய

உபவாசி என்று, பந்தமற்றான்களால்,

அனுபவ நிலையில், சொல்லப்படுகிறது.

பேரறிவாளவிமட்டுமே

ஜீவன் முக்தி (7)

பெறமுடியும்.

பந்த ஜீவனை அத்துவைத பக்தி ஸம் ஸார சாகரத்திலிருந்து கரையேற்றி பரமாத்மா (ஈசன்) சொரூபத்தோடு ஒன்றவைப்பதே ஜீவாத்ம பரமாத்மம்! ஐக்கிய விளையாட்டாகும். நாடகமே

ஹே அன்பான குழந்தாய்! நித்தியா! இதில் இருந்து என்ன உணர்கிறோம் என்றால்? உன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகிய, எம் திருடன்! கண்ணன்! இக் கலியுகத்திற்காகவே தோன்றி பொன்/பெண்/தோஷிகளை/ நிவர்த்திக்காகவே, வஞ்சகம்! சூழ்ச்சி! பொய்! சூழ்ந்த நிலையிலும்; ஸ்திரீ! (வெண்) வேலவனாய்; வேஷமிட்டுக்கொண்டு, கபட நாடக சூஸ்திரதாரி! என்ற நிலையில் நடித்துக்கொண்டு; திடப்பிரக்ஞையை! உங்களுக்காகவே, நடித்தான்! நடிக்கிறான்! நடித்துக்கொண்டே இருக்கிறான்! என மட்டும் உணர்ந்தால் போதும்.

அப்படி பக்த நிவர்த்தியான 72

ஜீவாத்மாவனை மன்

ஆத்மா! என்னும் நாமம் பெறுகிறான். அதன் பின் ஸத்குரு

இறைக்கு பாத்திரம் ஆன

பின்னரே இவன் ஜீவன் முக்தனாகிறான். ஞானிகள் உபாயமாக அறிவதும் சேர்ந்தது.

அந்தஸ்தரிவோவன்! என்று போட்ட வாசகம். இக்கவியுகமாந்தரின், குண மன சம்பந்தம்! ஆகும். அது அவன் குணமனம் இல்லை. அவன் அறிவு சொரூபமானவன். அங்கு கண்ணனின்! விளையாட்டானது, ஜீவாத்மா & பரமாத்மாவின்! **ஐக்கிய**! ஒன்றுபடுத்தும் விளையாட்டாகும். இப்படி அறிவு! சொரூபமாக, விளையாடிய விளையாட்டு என எண்ணுவீர் **நீயும்** & **அவனும்**! பிரம்மச்சாரியே யாருக்கும். இதைப் போலவே ஸ்ரீதுர்வாச மகரிஷியும்! **மண்ணை**! அள்ளி **மண்ணையே**! போடுகிறோம். **மண்**! பாண்டத்திலிருந்து, **தோல்**! பாண்டத்தில் திரும்பி மாற்றுகிறோம் என்றும், திட உணர்வோடு அனுபவ நிலையில் கூடி இருந்தார்.

(73)

அகங்கார,
அதிகார,
ஆதிக்க,
அபிமானத்தால்!
மேடு என ஆன உன்
மனதை! நாமரூபமுள்ள
ஓர் ஸ்ரீபகவானிடம்
உன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்து எல்லாம்
நீயே! உன்னையல்லால் வேறு கதி இல்லை யென
சரணடைவோம்.

இவ்விரண்டும், இணைந்த நிலையில் சந்தேகம்
அறத்தெளிந்த நிலையில் **நான் எனது!**
இறந்த நிலையில் **கருவிகரணங்கள்**
அதனதன், வேலையை செய்கின்றன என **உணர்ந்த!** நிலையில் நாம் அனைவரும்
நித்திய பிரம்மச்சாரியே! நித்திய உபவாசியே!

நித்தியா :- ஹே அன்பான பாபா! இன்னும் ஓர்
கேள்வி? இது அன்பர்கள் அனைவரிடமும் உள்ளது.
அது யாது எனில்? நாம் பாராயண முடிவில்
சொல்லும், பிரார்த்தனையானது! ஸத்குருவின்!
பிரார்த்தனையென்று தாங்களே எல்லா இடங்களிலும்
சொல்கிறீர்கள். இல்லை இல்லை! வாசிக்கிறீர்கள்.
(மனப்பாடமாக சொல்லாமல், பார்த்து வாசிக்கிறீர்கள்)

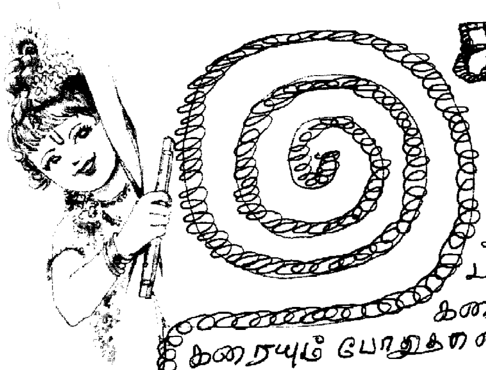

கதறி

(74)

அழும் போது தான் உன் மனம் அந்த கண்ணீரால் படிப்படியாக படிப் படியாக படிப்படியாக கரைகிறது. அப்படி அம்மனம் கரையும் போது தான் அம்மனம் தொடரும்

அதுசமயம், அப்பிரார்த்தனையானது, உருக்கமும்! கண்ணீர் பெருக்கமாகவும்! நிறைவுறுகிறது.

நீங்கள் உருகுகிறீர்கள்! நாங்கள் நெகிழ்கிறோம்.

இவை, எங்கள் கேள்வி என்னவென்றால்?

(A) மனப்பாடமாக சொல் வாமல், பார்த்துப் படிக்கும், காரணம் என்ன?

(B) நாங்கள், உருகும் உள்ளத்துடனும், பெருகும் கண்ணீருடனும், அப்பிரார்த்தனையை, வாசிக்கும் காரணம் என்ன?

(C) அதனால் நாங்கள்! அனைவரும், பெறும் பயன் என்ன? அதுசமயம், நாங்கள் உருகி அழைக்கும் அப் **பரந்தின்!** நிலை என்ன?

இது வே, எங்கள், அனைவரின் கேள்வியாகும்?

வைத்தியம் :- இந்த கேள்வி, எப்படி உங்கள் அனைவரிடமும் தோன்றியது?

நித்யா :- அது தோன்றவில்லையானால், நாங்களே தோன்றச் செய்திருக்கோம். பதில் வேணும்?

உ அறிவாகி (75)
விடுகிறது. அப்படி அறிவு அந்நிலையில் நாமே ஸ்ரீபகவான் நிலையைப் பெற்று விடுகிறோம். அந்நிலையில் ஜீவ கர்த்தத்துவம் நாசமான தன்மையிலும் தொடரும்.

பைத்தியம்:- சரி சரி குழந்தாய் நித்தியா! கேள்வியும் நாமே! பதிலும் நாமே!! இதை உணர்வதால், உங்கள் மனம் நாசமாகும்.

(A) பிரார்த்தனையை, மனப்பாடமாக சொல்லாமல், பார்த்துப் படிக்கும் காரணம் என்ன?

பதில்:- பார்க்காமல் ஓர் பாடம், சொல்வது என்றால் அது மனப்பாடம் ஆகும். அது **மனதிற்கே!** இது மனமய கற்பனையின் நிலையாகும். பார்த்துப் படிப்பது என்றால், அது அறிவின் நிலையில் வரிணைய **கண்டு உணரும்!** நிலையாகும். என்னதான் புஸ்தகம் பார்க்காமல், மனப்பாடம் ஆகி இருந்தாலும், புஸ்தகம் பார்த்து, சொல்லும் போது, **மனம்!** கண் காண்கிறது. **அறிவு!** கண் உணர்கிறது. இது ஆதிஸ்ரீமான்களின், அரிய கருத்தாகும். இதனால் மனம் அறிவோடு! ஒன்றாக மின் அனுபவத்தில், மனம் அறிவாக பிரகாசித்து விடும்.

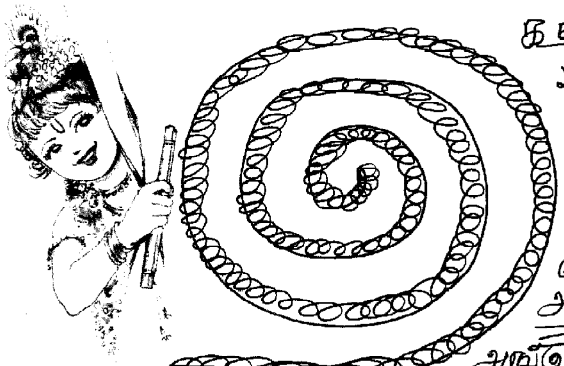

(76)

தகூட அமும்
மனம் இல்
லாமல் போய்
விடுகிறது. அங்கு
ஏகாக்ரத்துவம்
மேலோங்குவதால்
அலைவது நின்றுவிடுகிறது
அங்கு அகண்ட நாமரூபமும்
நம் சிருஷ்டியாகவும்! நம்முடையதாகவும்
தோன்றும்.

(B) கேள்வி :- தாங்கள், உருகும் உள்ளத்துடனும், பெருகும் கண்ணீருடனும், அபிராமிக்கன்னை, வாழிக்கும் காரணம் என்ன?

பதில் :- இதை உள் ஆழ்ந்து கவனித்துணரவும். ஸ்ரீ பகவான் **மனம்**! அறிவன் **அறிவு**! ஆனவன் ஆனவ் பரசொரூபமோ! அறிவின் அதிகமான, **பேரறிவை**! உணரும் தன்மையும் ஸ்ரீகுரு ஒருவரே! அறிவாகவும்! பேரறிவாகவும்! விளங்கக் கூடியவராகும். ஸத் சிஷ்யனே, மனதைக் கொண்டு, அறிவு ஆவதற்கு முயற்சி செய்யும் போது, பக்குவ ஆன்மா ஆகிறான். இந்நிலையில், ஸ்ரீ ஸத்குரு ஒருவரே! **பரத்தோடு** தொடர்புடையவராகும். ஆகவே, ஸத்குருவானவர், **அறிவாக**! இருந்து கொண்டு.

நித்தியாவின் கேள்வியும் ஓர் பைத்தியத்தின் பதிலும்

ஆணத்தன்மையால் சொந்த, பந்த, பாசம், பற்று, நாசமானதன்மையால் அனாதை வரம் பாதையில்லாமல் போய் விடுகிறது. அந்நேரமே

ஸ்ரீபகவத் **சாக்ஷாத்காரம்!** சுலபத்தில் தொடரும்

பேரறிவின்! நிதியால் தொடர்பு கொண்டு.

பக்குவ ஆன்மாக்களுக்காக **ஸத்சிஷ்யர்களுக்காக** முறையிட்டு வேண்டுகிறேன். இங்கு ஓர் உண்மை என்னவென்றால்?

மனம்! இருந்தால் **அழுதே!** ஆகவேண்டும்.

அறிவு! ,, **சிரித்தே!** ,, .

குறிப்பு:- இங்கு, அறிவானது பக்குவ ஆன்மாக்களின் மனதை ஈர்ப்பதற்கு, உருகும் நிலையை **அபிநயத்துடன்!** காட்டி! அம்மனதை நெகிழச் செய்கிறது. என உணர வேண்டும்.

ஸத்குரு உருகும்போது அவரை நம்பும் சிஷ்யன்! அவரை அறியாமல், உருகுகின்றதை **அவன்!** அறியான். அவர் ஒருவரே **ஸத்குருவே!** உணர்வார்.

உ

சாமான்ய குரு, ஸ்ரீபகவானே அறியும் நிலையும், அடையும் நிலையும், அதனினும் கீழாத நிலையையும் விளக்கில் வாழும் காட்டுவார். (78)

தொடரும்

இங்கு ஸத்குருவின் கண்ணீரே, ஸத்சிஷ்யனின் மனக் கறையை, போக்கும் என்பது, ஸ்ரீ மஹான்களின் அனுபவ வாசகம் ஆகும். உருக்கத்தின், அழுகை வராமல். ஆனந்தத்தின் சிரிப்பு வராது. இங்கு, இவர் உருக்கம், எப்படி அமைகிறது என்றால்?

(A) குரு, சிஷ்யன், உயர்வு தாழ்வு அபிப்ராய பேதம் வரலாகாது.

(B) எதையும் அவன் சகித்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

(C) ஸ்ரீபகவானும், ஸத்குருவும், ஒன்றே என உணர வேண்டும்.

(D) ஸத்குருவின் மேல், சந்தேகபார்வை, தொலைய வேண்டும்.

(E) குரு கரை சேர்ப்பார். ஆகவே நாம் கரை சேர்வோம்.

என்ற இந்த, ஐந்து நிலைகளையும், வாக்கிய ச்ரத்தா, நம்பிக்கையும், அதில் உறுதியான வைராக்கியமும், தந்தருள்வாய் என்று பரம்பொருளிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறார்.

79

ஓர் ஸத்சிஷ்யனுக்காக, ஓர் ஸத்குரு முக்கியத்வம் கொடுப்பது பாரபக்ஷ தோஷம் கொள்வதாகும். இங்கு ராகத்துவேஷம் (விருப்பு வெறுப்பு) தோன்றுவதால், அதுதோஷம் ஆகிறது.

ஓர் குறிப்பு:— முன்பு பல இடங்களிலும், பல இதழ்களிலும், ஓர் ஸத்சிஷ்யன் மேல், ஓர் ஸத்குரு கவனஈர்ப்பு வைத்தால், அக்குருவும் பந்தப்படுவார், என சொல்லியிருந்தோம். ஆனால் இங்கு, ஓர் ஸத்குரு ஸத்சிஷ்யனுக்காக, பிரார்த்தி செய்கிறார் என்றால் இங்கு, கருத்துமாறுபடுகிறது. என தோணலாம்.

அதன் விளக்கம்:— இங்கு இவர் பிரார்த்தனையானது ஸத்சிஷ்யனுக்காக இல்லை. ஸத்சிஷ்யர்களுக்காக இருக்கிறது என உணரவும். இங்கு ஒருமை இல்லை. பன்மையாக அமைகிறது. ஆகவே தோஷம் இல்லை.

மேலும்?

ஸத்குருவின் குரல் ஓங்குகிறது. ஸத்சிஷ்யர்களின் குரல்கள் அதில் இணைகின்றன. ஸத்குருவின் பிரார்த்தனை குரலில் ஸத்சிஷ்யர்கள் இணைகிறார்கள்.

உ

ஸத்குரு வொளிக
புண்ணிய பாபத்தை
போக்கி! (40)
வெளிக்கேல் நிலைத்த
ஓட்டாமல் அகற்றி!
இருப்பில் ஸ்ரீபகவானை ஆக்கி
இயக்கத்தில் ஸ்ரீபகவான் நிலையை போக்கி!
தொடரும்.

கேள்வி:- உங்கள் உருக்கத்தால், நாங்கள் அனைவரும், பெறும் பயன் என்ன? அதுசமயம், தாங்கள் உருகி அழைக்கும், **அப் பரத்தின்!** நிலை என்ன? **மன!**

பதில்:- நாமரூப சொந்த பந்த பாச உணர்ச்சியால், **உருக்கம்!** அடைந்திருக்கும், உங்கள் மனம் ஸத்குருவின் **அபிநய அறிவின்!** உருக்கத்தினால், அவசியம் நெகிழும். கல்லும் கரையும் என்ற நிலையில்! கரையாத உள்ளமும், கண்டிப்பாய் கரையும், என்பது ஸத்தியமாகும்.

இதன் பொருள்:- **யோகமாயாவின்! மனதையோகமாயா!** கரைத்து அவிறண்டையும், நம்மோடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு, சும்மாவே சுகமாகவே இருக்கும். இது உங்கள் நிலையாகும்.

நித்தியாவின் கேள்வியும் ஓர் பைத்தியத்தின் பதிலும்

ஸத்திய தர்மத்தால்; கருவிக் கரண ஒடுக்கத்தினால்; (ஓ!)

ஸ்ரீ பரம்பொருள் அப்டிக் காட்டி; மாயாவின் வேடிக்கையையும், மனதின் மயக்கத்தையும் நிர்மூலமாக கெடுத்து அதுவே நீ என்ற ஜீவன் முக்தியை அருள்பவராக இருக்கிறார்.

முடிந்தது.

பதில் :- பேரம்பொருளே! என, அம்பர சொரூபத்தை, ஸ்ரீ பத்ரகுரு (உருகட) அழைக்கும் போது, இவர் வேறு! அது வேறு! என்று துவைதம் தான் தோன்றும். அங்கு இவர், குருவுக்கு அது! செவிசாய்க்காது; என்பது ஸத்தியமே. அங்கு, (ஆவல்) அதை! பரமன்! என்று வாக்கிய விளக்கத்தில் காது சொல்லலாம். அம்பரகருணையானது, யோக மாயா மூலமாக இயங்கும். இங்கு ஸ்ரீ பத்ரகுரு! பேரன்பாக! பரிணமிப்பதால், இவ்விரண்டும் (பேரன்பும்! ~~பரமனும்~~) இணைந்த காலக் கிரமத்தில், காலத்தை பரிமாற்றப்படுத்திக் கொண்டு ஆவன செய்யும்! என ஞானிகள் சொல்வர்.

ஸத்குருவை நம் பாகவர்களுக்கு அவர் ஆகவே பிரார்த்தனை பலிதமாகாது.

௪௨

ஸத்குருதேவரின்
அருளின்! உருக்கமானதும் அதாவது
ஸ்ரீமத் பொருளின்
பிராப்தியானது
அவரை முழுமையாக நம்பும்!
அன்பர்களுக்கே பலிதமாகும். தொடரும்
பிரார்த்தனையே! ஓர் ஸத்குரு!

செய்தே ஆகவேண்டும் என, ஆதி ஸ்ரீ மஹான்கள்! வாயிலாக அறிகிறோம்.

நித்தியா:- ஹே அன்பான பாபாஜீ! தாங்களிடம் பாடம் கேட்கும் போது உள்ளம் நெகிழ்கிறது. மனம் அமைதியாகவும், அமைதியுறுகிறது. ஆனால் அது நிலைத்திருப்பதில்லையே, அதன் காரணம் என்ன?

மைத்ரேயம்:- ஹே தோழந்தே! என்னிடம், பாடம் கேட்கும் நேரம், எவ்வளவு? நீ உன்கமா விறவி, வெளியே, அலையும் நேரம் எவ்வளவு?

நித்தியா:- தாங்களிடம் பாடம் கேட்பது, ஒருமணி நேரமே. ஆனால் வெளியில், வீணாக அலையும் நேரம் பன்னிரண்டு மணிக்கும் அதிகமே.

மைத்ரேயம்:- பிறகு பாடம், எப்படி உன் மனதில் நிற்கும்?

நித்தியா:- அப்படியானால், நாங்கள் குடிலிலேயே இருந்து விடலாமா? அதற்கு தாங்கள் சம்மதிப்பீர்களா?

நித்தியாவின் கேள்வியும் ஓர் பைத்தியத்தின் பதிலும்

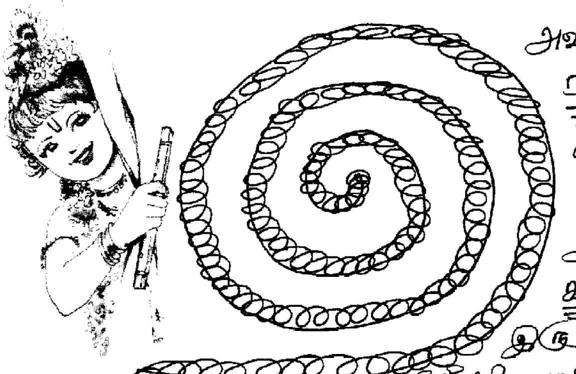

69

அவரை நம்பும் நம்பிக்கை என்பது அவர் அருளும் வாக்கிய சிரத்தையே ஆகும். அங்கு சந்தேக, களங்க, கலக்க, பயம், இருந்தால் அவர்களால் குருவின் பிரார்த்தனையால் பயன் அடையவும் முடியாது. ஜீவன் முக்தியும் பெற முடியாது என ஞானிகள் வாயிலாக அறிகிறோம்.

நித்தியா :- அப்படியே நாங்கள் இருந்தாலும், நாங்கள், எங்கள் கூடவே இருந்து, எந்த நேரமும் ஆத்மபாடம், நடத்த முடியுமா? நாங்கள் அவரைப் பொறுமையுடன்தான் கேட்க முடியுமா?

பைத்தியம் :- உங்களாலும் முடியாது! அது எம்மாலும் முடியாதுதான். ஆனாலும் 24 மணி நேரமும் யாம் உங்களுடன்தான் இருக்கிறோம். உங்களுக்காக இயங்கிக் கொண்டும் ஆனாலும், நீங்கள் அனைவரும், எம்மேவ, இருப்பையும்! எம் இயக்கத்தையும்! உணர முடியவில்லையே, அதன் காரணம் புரிகிறதா?

நித்தியா :- அதன் காரணமாக நீங்கள் என்ன சொல்வீர்கள் என்றால்? தெய்வம் மனுஷ்யாகும்! என்று நிஜமாய் யாம் உங்களுடனே இருப்பதாக சொல்கிறீர்கள் அவ்வளவுதானே?

பைத்தியம் :- அதை ஏன் உங்களால், உணர முடியவில்லை? ஏன் அந்த அனுபவம் கூடவில்லை என, உங்களால் உணர முடிகிறதா?

நித்தியா :- அநித்திய உலகம், நாமரூபமாக நித்தியமாக தோன்றுகிறது. பைத்தியத்தை காண முடியவில்லையே பாபா? என் செய்வோம்?

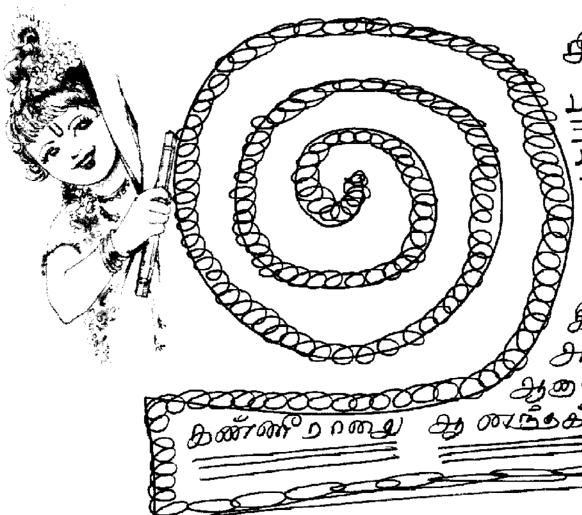

சிஷ்யனின் மனம் பாரமாக இருப்பதால் அவன் இறை குரு திருமேனியை வேண்டிக்கொண்டு அழுது இருண்டு அம்மடிக்கான் அதுவே வேண்டும் அழுமையும் ஆகவே ஸ்ரீ சத்குருவின் கண்ணீரானது ஆனந்தக் கண்ணீராகத் தொடரும்

வைத்தியம்:- பக்தியத்தை, மறைக்கும் திரையது நித்தியமா?

நித்தியா:- மனத்திரை தான் மறைக்கிறது.

வைத்தியம்:- அந்த மனத்திரை எப்படி ஏதை மறைக்கிறது?

நித்தியா:- ஜீவகர்மத்தால் வந்ததால், ஆகர்ஷண சக்தி கொண்டு மறைக்கிறது பாபா!

வைத்தியம்:- ஆகர்ஷண சக்தி இருந்தால், மறைக்க முடியாதல்லவா?

நித்தியா:- அவசியம் மறைக்க முடியாது தான். அந்த ஆகர்ஷண சக்தியும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமே?

வைத்தியம்:- அதற்கு கொஞ்சம், முயற்சி செய்ய வாமல்லவா?

நித்தியா:- அவசியம் முயற்சி செய்ய வேண்டும் பாபா. ஆனாலும் அம் முயற்சியும் நிலைத்து நிற்க மாட்டேன் என்கிறதே பாபா! அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

வைத்தியம்:- மனம் படைத்தவள் நீ! அதன் விடையும் உனக்குத்தான் தெரியும். கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்ப்போம்? ஏதேனும் தோன்றுகிறதா நித்தியா?

இந்த ஆனந்தக் (85) கண்ணீரானது நம்புடன் பக்தியுடைய மனதை அணு அணுவாக நனைத்து அறிவாக மாற்றிவிடும். வெறியனின் நம்பிக்கையே பலமும் பலனும் ஆகும். முடிந்தது.

நித்தியா:- இதற்கு மேல், எமக்கு (மனதிற்கு) ஒன்றும் தோன்றவில்லை பாபா! உமக்கு (அறிவிற்கு) எது இயல்பாகவும், எளிதாகவும் தோன்றுகிறதோ, அதை சொல்லி அருளுங்கள் பாபா?

பைத்தியம்:- உன்படிப்பால், எத்தனை வருடம்? பழகினாய்? பாழாய்?

நித்தியா:- (சிரித்துக்கொண்டே) பாழாய் போன! பாழாக்கின படிப்புத்தான்! ஓர் இருபது வருடங்கள் என வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

பைத்தியம்:- உன்படிப்பு! பட்டம் (டிகிரி) பதவி (வேலை) பணம் (உன் சம்பாத்தியம்) இவைகளால், சேர்ந்த உறவு! உறவால், போக்கு வரவு! கொடுக்கல் வாங்கல்! என தெரு நாய்! போல், ஓடி ஓடி! ஆடி ஆடி! பாடி பாடி! அலைக்கழிந்தாயே! அதை நீ என்ன,

அழுகை வரவில்லை என
சொல்வது உங்கள் 86
மனம் உங்களை
ஏமாற்றுகிறது
என உணருங்கள்.
நாமரூப ஜகத்தில்
உறவு சுற்றம் நட்பு
வறுமை பிணி
இவைகளுக்காக கொடுக்கல் வாங்கல் விழும்
தொடரும்

வைத்தியம்:- பணம்! கண்டாய்?

நித்தியர்:- உண்டுண்டு, உறங்குவதை, கண்டதே

அல்லாது, ஒருபயனும் அடைந்திலோமே ????

என ஓர் அன்பர் சொல்வதைப் போன்று பாழாய்!

போனதே பாபா! எதற்குதான், சொல்ல வேண்டும் பாபா?

பாவி! என ஆவதற்கு மார்க்கம் என்ன பாபா?

வைத்தியம்:- ஒன்றை கேட்கிறேன் உங்கள் அனு
வரிடமும்:- பணம் பசி! பசி பணம்! பணம் பசி! பணம்பசி
இவை நான்கு வேறு, வேலி வேலி! வேலி வேலி! வேலி வேலி!
வேலி வேலி! வேலி வேலி! வேலி வேலி! வேலி வேலி! என
நாவலமெல்லாம், பணப் பேயாய், அலைகின்றயே, நீ!
நினைப்பதும், உன்னை நிகழ்த்துவதும், பாழாய்ப் போன பணமே!
ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி
உழைத்து ஓடாய் (பிரயோஜனம் அற்றகாய்)

நித்தியாவின் கேள்வியும் ஓர் பைத்தியத்தின் பதிலும்

போக்கு வரவிலும் (87)

உ

உடைமை! உரிமையால்
பாதிக்கப்பட்டு குடும்பம்
கண்ணீர் விடும் நீர்களோ
அவை உங்கள் உடலோடு
புண்ணிய பாவம் என பிணைந்து
ஒன்றுகும். அதை வேண்டினாலும்
வேண்டாவிட்டாலும் நடந்தே தீரும்
தொடரும்

போனதே? உறவு! சுற்றம்! நட்பு! என தெரு
நாய் போல், அலைந்து போகவும் வரவும்! கொடுக்
கவும் வாங்கவும் சலித்துப் போகவில்லை. அலுத்துப்
போகவில்லை. அங்கு எவ்வா **றோடிதுணா**
ங்களும்! உன்னை பின்னிப் பிணைகிறதே!

இதையும் அந்த ஆத்திர அவசர வேக நாபகத்தால்,
உன்னால் உணரவும் முடியவில்லை. உனக்கு உணரவும்
நேரம்! இல்லை. அப்படி கவர்ந்து இழுக்கிறதே **நீ!**

ஒரு ஒருமணி நேரமாவது. அல்லது ஓர் அரை மணி
நேரமாவது. அல்லது ஓர் கால்மணி நேரமாவது.
அல்லது ஓர் **பத்துநிமிடமாவது**
தனிமையில் அமர்ந்து, உன் ஸ்ரீ பகவானிடமோ! அல்லது
உன் குருதேவரிடமோ!
பட்டமோ! பொம்மையோ! நேரில் [illegible]

ஆறுவீ இறை கருணை
உன் மன உருக்கம் (68)
ஏக்கம் கண்ணீர்
பெருக்கம் இவையால்
தான் ஸ்ரீ பகவத் கருணை
யானது உன் உள்ளத்தை
நிரம்பும். அதனால்
நீ செய்த முயற்சி செய்தே
ஆகவேண்டும். பிறவிக் கடலில்
தீர அழுது உருகினால்தான் முடியும் முடிந்தது.

மனம் உருகி! கண்ணீர் பெருகியோட!

ஹே பரமாத்மா! ஹே கருணைக் கடலே! ஹே கிருபா சமுத்திரமே! ஹே தயாநிதி! ஹே தயா ஸாகரா! போதும் ஐயா! இந்த அவல வாழ்க்கை. இந்த ஏழை இடும் கூக்குரல் உன் செவியில் எட்டவில்லையா? உன்னிடம் என்ன கேட்கிறேன்? பொன்னா? பொருளா? குடும்பமா? வாழ்க்கையா? இல்லையே ஐயா! அல்லது வறுமையை போக்கு? பிணியை போக்கு? கஷ்டம், கவலை, துக்கம் துயரம், இவைகளை போக்கு என கேட்கிறேனா??? இல்லையே நாயனே! அவை அனைத்தும், இந்த **வினை உடலோடு** பின்னிப் பிணைந்ததாகும். அவை இருக்கும் வரை முடியும் போது முடியும்.

அங்கு எமக்கென, வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் ஐயா! நீ வேண்டும்! உன் பாதம் வேண்டும். உன் தரிசனம் வேண்டும்.

நீயாக யான்! யானாக நீ!! ஆக வேண்டும். (பிள அனுபவ முதிர்ச்சியில்) முடிய வேண்டும். (ஸ்ரீ பகவான் திருவருள் முடிக்க வேண்டும்.)

உன்கண்ணீரே (49)
வினையை கழுவும்
மனதை தூய்தாக்கும்
வதினையயும் உனக்கு
இயல்பாக மாற்றி விடும்.
மாயாஎல்லா நிலையிலும் உறுதுணையாகும்.

யாழும் / நீயும் // ஒன்றான நிலையில்;
அதுவே நாமாய் / நாமே அதுவாய் !
பூரணநிறைவு / பெறுவோம் ஐயா !!!

என, உன் பிரார்த்தனைகளை / நிறைவு செய்து கொள்ளலாமே?
ஓர் பத்து நிமிஷமாவது / அதுவாகிய அவனிடம் /

உன் அஹங்கார / மமகாரங்களை / பரிஆரணமாக,
சரணாகதி செய்யாவிட்டால், உன் வாழ்வு வீண்தானே?

இப்படி செய்வதுவே, சாதனையை விருவதாகும்.
நித்தியா:- அப்படியே நம் அன்பர்கள் / அனைவரும்
செய்வோம் என, உறுதியளிக்கிறோம் பாபா /
அதற்கு, உங்கள் ஆசி / அருளில் போதும் பாபா /

பைத்தியம்:- ஏற்கெனவே ததாஸ்து !!!
என ஆசி வழங்கியது போதுமா?

ஓர் ரகஸ்யம் (90)
எண்ணவெண்டுவ்:-
அந்த நாம ரூப உலக
மானது உன் ஒருவனு
க்காகவே இருக்கிறது
இயங்குகிறது என
மட்டும் ஸத்தியமாக
உணர்வாயாக. புரியவில்லையா? இதை
சற்று உன்னிப்பாய் கவனி
தொடரும்

நித்தியா:- ஹே ஆனந்த மயமான பாமரனே!
தாங்களின், ஸ்ரீ குரு தேவர், தாங்களுக்கு அருளிய
உபதேசங்களில், அதிமுக்கியமாக எதை!
அனுபவ நிலையில் ஏற்றுக் கொண்டீர்கள்?
வைத்தியம்:- அன்பான நித்தியா! எம் ஸ்ரீ குரு
தேவர், பாடம் படிப்பு இல்லாத வரே. ஆகவே அவர்,
அனுபவ நிலைகளில், இரண்டொரு நிலைகளையே,
கடைப்பிடிக்க, ஆணையிட்டார். அவைகளில்
(A) ராம்! என்ற ஒரே மந்திரம்.
நான், எனது, முழுமையாக நாசம் செய்.
(B) குனிந்தே செல். அக்கம்பக்கம், எதிரில்,
எதையும் பார்க்காதே. ஸ்ரீபாதங்கள்!
மட்டும் தரிசனம் செய். அதனால் பாதக மலங்கள்
நீங்கும். பேதம்! நாசமாகும் என்றார்.
(ஸ்ரீபாத கமலங்களில், பாதக மலங்கள் அழியும்)

இ நீ உன்னை அடக்கி (91)
கட்டுப்பாடு
பண்ணி ஒடுங்கும்போது
இவ்வுலகம் உன்முன்
தோன்றுதலும் மறையும்
இருப்பும், இயக்கமும்,
மறையும் என்றும் உனக்கு மட்டுமே தோன்றும்.
தனைசுகம்

இ நெற்றியில், தெய்வீக சின்னங்கள், எவரிடம் கண்டாலும், அவரை ஸ்ரீ பகவானாக பாவித்து,

பாத நமஸ்காரம் செய்!

அதனால் பேதபார்வையும், விருப்பு வெறுப்பும், குற்றம் குறையும், சர்வநாசமாகும் என்றேன்.

D எவரிடம் பேசினாலும், முகம் பாராதே.

திருவடியையோ, ஆகாயத்தையோ, இயற்கையையோ, பார்த்துப் பேசு என்றேன் அதனால் வாக்கு,

பதறாது, சிதறாது, கடும் சுடும், வாக்கு வராது.

தாழ்மை, நிலவும், நிறையும், என்றேன்.

E எவரிடமும், எக்காரணம் கொண்டும், எந்நிலையிலும், கடும், சுடும், கபட (கேலி) வாக்கு வேண்டாம்.

கூடுமானவரை, மௌனம் அனுஷ்டி என்றேன்.

இ கோப, வேக, தாபத்தோடு!

வரும் வார்த்தையும் செய்யும் செய்கையும் நிஜ நடமாற்றத்தால் நாமயார்? என்று உணராத நிலையில் வருவதாலும் அது அழிவேயாகும்.

அதற்கு அப்யைக்கியம் கேட்டது. பிறர் கர்மா சம்பந்த **வேகதாபத்தோடு**

பேசும் போது, நற்சமயம் இன்மையின் காரணமாக இருப்பதால், வேகம் வாக்தானை செய்யும். அதை கட்டுப்படுத்த, ஏதேனும் மார்க்கம் உண்டாயென என கேட்டது.

நித்தியா:- இது முக்கியமான கேள்வியே! நாங்கள் அனைவரும், இதில்தான் தடுமாறி விடுகிறோம். என்னதான், அடங்கி அமைதி காத்தாலும், எதிராளி தூண்டி, தூண்டி, தூண்டி, வேகத்தை, உண்டு பண்ணி விடுகிறாரே! அதில் நாங்களும், மெய்மயங்கி விழுந்து விடுகிறோம். பிறகு எண்ணிப் பார்த்து, வருந்துகிறோம். இதில் தாங்கள் கேள்விக்கு மறுவாக்கு என்ன? அதை கூறி விளக்கி அருளுங்கள் பாபா?

93

ஒருவனே!

நீ உன்னுள் அடங்கும் போது; அவனும் அவனுள் அடங்கியே ஆக வேண்டும். அப்படி அடங்கினால் நான் அங்கும் இங்கும்; எங்கும்; இருப்பவன்; என்பது சத்தியமானதே.

பைத்தியம்:- அறிவுமயமான நித்தியா! அதற்கு எம் ஸ்ரீகுருதேவர்! மூன்று வழிமுறைகள் சொல்லி அருளினார்.

நித்தியா:- அம் மூன்று வழிமுறைகளையும்; அதன் அனுபவ நெறிமுறைகளையும்; சற்று தெளிவாகவும்! சுருக்கமாகவும்! சொல்லி அருளுங்கள் பாபா?

பைத்தியம்:- எம் ஸ்ரீகுருதேவர்! சொன்ன அம் மூன்றின்! அனுபவ வாசகமாவது:-

(1) உன்னிடம் பேசுபவர் ஆணோ? பெண்ணோ? எவராயினும் கடும், சுடும், வார்த்தை பேசும்போது; அவரிடம் **வாய்!** இருக்கிறது பேசுகிறார்.

(2) உன்னிடம் **காது!** இருக்கிறது கேள்.

(3) ஆனால் **உன் வாயை பூட்டிவிடு!**

என்றார்கள் ஸ்ரீகுருதேவர்.

நீ அடங்கு என்றும். (94)
பிறரை அடக்காதே!
என்றும் சொல்லும்
பொருள் என்னவென்றால்
இதன் பொருள்:— ஒரு
கை அசைந்தால் ஓசை
வராது. இரு கைகள்
அசைந்தால் ஓசை வரும்.
உன்னை அசைவதனால் நீ நிறுத்த முடியும்.
தொடரும்

நிக்கியோர்:— இது எப்படி மாமா! சாத்தியமாகுமோ?

வைத்தியம்:— அவர் விளக்கத்தை கவனித்தியா?

(1) அவரிடம் வாய் இருக்கிறது பேசுகிறார்:—
அவர் தாவம்/ புண்ணியமாய சம்பந்த தாவம். உன்னி
டமும், புண்ணியமாய சம்பந்த தாவமே. இவ்விரண்டும்,
வினைகள் இரண்டையும்/ பரிமாறிக் கொள்கிறது.

ஆனால் நீயோ **சாதனை!** செய்பவன்.

அவரும், சாதனை செய்பவராக இருந்தால், அவரும்
அவரை காப்பாற்றி கொள்ளட்டும். அவரை
நீ காப்பாற்ற முடியாது. அப்படி நீ முயன்றால் நீ மந்தபவாய்
உன்னை நீ காப்பாற்றிக் கொள்.

இரு கை தட்டினால் ஓசை வரும்.

ஒரு கை அசைந்தால் ஓசை வராது. ஆகவே

அங்கு **நீ அடங்கு** (பேச்சையும் செய்கையையும் குறைத்து நிறுத்து).

நித்தியாவின் கேள்வியும் ஓர் பைத்தியத்தின் பதிலும்

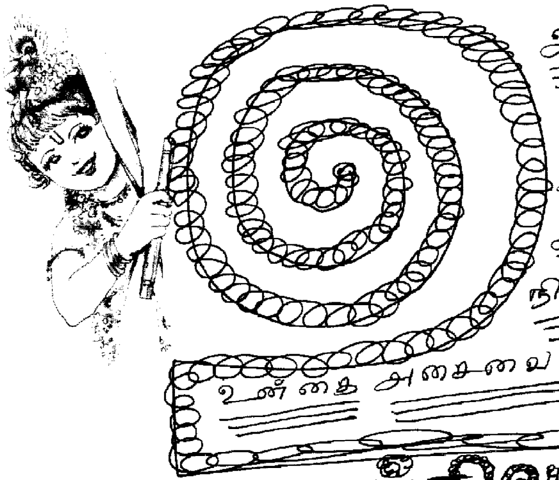

அவர்கள் அசைவை
நீ நிறுத்த முடியாது.
நிறுத்த இயலாது. (95)
அவர்கள் அசைவை
நிறுத்த நீ முயல வேண்டாம்
உன்னை அசைவை நிறுத்தினால்
தொடரும்

அவரும் **அடங்கியே** ஆகவேண்டும்.
அப்படி அடங்கவில்லையானால் ஸ்ரீபகவான் இல்லையென்றாகிவிடும்.
உன்னிடம் காது இருக்கிறது கேட்டே ஆகவேண்டும்.
தீயதை கேளாதே என்பதை **தீயதாக** கேளாதே!
என மாற்றுவாயாக. புரியவில்லையா திருவடி.
கெட்ட வார்த்தைகளை தெய்வீகமாக மாற்றிப்
பார். உன்னால் முடியும். இனி உனக்கு உன்
பொறுமையும் பணிவும்! அவசியம் கை கொடுக்கும்.
பிறர் வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் **வெகுளாதே!**
ஆத்திர அவசர கோபாவேசம் கொள்ளாதே!
அங்கும் ஸ்ரீபகவானே! இங்கும் ஸ்ரீபகவானே! என
உணர்ந்து, நமக்கு மனப்பரீட்சை பாடம் நடக்கிறது!
என உணர்ந்தால், எதிராளியின் வாக்கு நின்று வாழும்.

அவர் கை அசைவு
தானே நின்று விடும்.
அங்கு உன்
முயற்சி

96

தேவை இல்லை என்பதே
உண்மையாகும். உன் முயற்சியால் அவரும்
வெற்றி பெறுவார். பெற்றே ஆக வேண்டும்.
முடிந்தது.

நின்றே ஆகவேண்டும். அப்படி நின்றுவிட்டால்,
ஸ்ரீபகவான் உண்டு என்பது ஸத்தியமாகும்.
பற்று வரவு **கடன்** தீர்க்கப்படுகிறது. எனவே நீ
உணர்ந்தால், நீயும் அடங்குவாய். அவனும்
உன்னுள் அடங்கி ஒடுங்கிவிடுவான். இது ஸத்தியம்
என்றார்கள்.
முடிவாக? வார்த்தையோ? செய்கையோ?

ஸத்தாக எண்ணி உணர்வில் ஒடுங்கவாம்.
அல்லது?
அஸத்தாக தள்ளி, காவேரியின் இசைச்சலனத்தில்
நீ ஒதுங்கவாம். அதில் ஒதுங்கச் சொல்வதே.

அவன் **அஸத்யம்!** செய்யாதே. உன்
ஸத்யத்தில்! நிலைத்திரு!

அவன் மறைந்து, உன்னுள் கரைந்துவிடுவான்
அவன் **நல்லவனையும்/நம்மவனையும்**
ஆக்கி, உன்னுள் மறைவான்.
மறைந்தே ஆக வேண்டும். என்றார்.

97

வாக்கே வினை:-

இறை குரு!

உணர்வோடு வாக்கு வந்தால் அங்கு அவ் வாக்கை ஸ்ரீ பகவானின் மாயா கவனித்துக் கொள்ளும். ஆகவே உன் பிராரப்த வினையின்படி வாக்கு வந்து முடிவுறும் நடக்கும்

3

உன் வாயை மூடிவிடு:-

மௌனம் கலக நாஸ்தி!

எல்லா அடக்கத்திலும் **நாவு** அடக்கமே முதல் இடம் பெறுகிறது. நீ பேச்சைக் குறைக்கும் போது, எதிராளியும், பேச்சைக் குறைத்தே ஆக வேண்டும். இரு கைகள் அசைந்தால் தான், ஓசை வருமேயன்றி, ஒரு கை அசைவில், ஓசை வராது. வர இயலாது. உன் கள்ள மனம்! உன்னை எப்படி (அடக்கி) தூண்டுகிறது, என்றால்:- நாம் அடங்கினால், அவன் நம்மை அழித்து விடுவானே; என பயங்கரக் கற்பனையை! உருவாக்கிக் கொண்டு, உன்னை பிரச்சனைக்கு ஆளாக்கி விடுகிறது. அது உன் மனதின் தந்திரமும்! அதனால் வரும் குழப்பமும் ஆகும். அங்கு நீயும் இல்லை. அந்த எதிராளியும் இல்லை. இருப்பதெல்லாம் **ஒருவனே!**

இறை & குரு (98)

உணர்வு இல்லா
மல் வாக்கு வந்தால்
அது நாமரூப சம்பந்தம்
கொள்வதால் அஹங்கார
அபிமான, ஆசக்தி, அதிகார

வரியுடன் | தான் வர முடியும்
,, வர இயலும் தொடரும்

குறிப்பாக?

உன் வாக்கே, விதை! ஆகும்.
உன் உள்ளமே! விதை நிலம் ஆகும்.
உன் கண், காதே, உரம்! & ஜலமும் ஆகும்.
உன் சரீர அனுபவமே! பலன் ஆகும்.
அப்பலனே பெறும், புண்ணியபாபமே! ஜனன மரணம் ஆகும்.

ஆகவே குழந்தாய்! நிக்ஷயா! எதையும்
கண்டும் காணாமலும்! கேட்டும் கேளாமலும்!
பேசியும் பேசாமலும்! இருக்கப் பழகிக் கொள்.
இதுவே எம் ஸ்ரீ ஸத்குருவின்! அருள் வாக்காகும்.
நிக்ஷயா:- ஓம் ஐயனே பாபா! முன் சொன்ன
தை! அனைத்தும், பசுமரத்தாணி போல் பதிந்து விட்டன.
இப்போது சொன்ன, இம் மூன்றின் இருப்பு நிலையை,
மட்டும் சற்று, கோடிட்டுக் காட்டுங்கள் பாபா?

உ

அடிமை வரும் வாக்கே புண்ணிய பாப சம்பந்த வினை விளைவாகவே தொடர்வுறும். அதன் பொறுப்பு இச்சீவனுடையதே அன்றி இறைக்கு ஒருபொழுதும் பொறுப்பாக முடியாதும் முடிந்து

(99)

கண்
(A) **காணலாம்!** ஆனால்; கண்டிக்காதே! தண்டிக்காதே!!

காது
(B) **கேட்கலாம்!** ஆனால்; சந்தேகம்! கலக்கம்! தவக்கபயம் வேண்டாம்.

வாய்
(C) **பேசலாம்!** ஆனால்; உண்மை தொலைக்கவும் அதனால் பிறர்மனம் புண்படவும் வேண்டாம்.

நித்தியா :- ஓ அன்பான! அறிவான! சாந்தியான! பக்தியமான! ஆனந்தமயமான பாபாஜீ! மிகத் தெளிவாக சொன்னீர்கள். ஆனந்தமாக உணர்ந்து கொண்டோம். ஓர் சிறிய விண்ணப்பம்.

(A) தாங்கள் எந்த இடத்திலும், ஸத்ஸங்க ஹாலுக்கு வரும் சமயம் எல்லாம், தாங்கள் பார்வை அங்கு சபையில் எவரையும், நோக்கி வெளியில் தாங்கள் பார்வை மேல் நோக்கியே இருக்கிறது. அதன் காரணம் என்ன?

(B) தாங்கள் வாக்கில் இருந்து வரும், அவ்வாசகமாவது:- அந்தப்பாபாவைக் காணியாம் தேடுகிறேன் என்றும், அந்தப் பாபாவை கண்டாலி, யாம் வந்த காரியம் பூர்த்தி ஆகும் என்றும் கூறுவதை நாங்கள் அடிக்கடி கேட்கிறோம்.

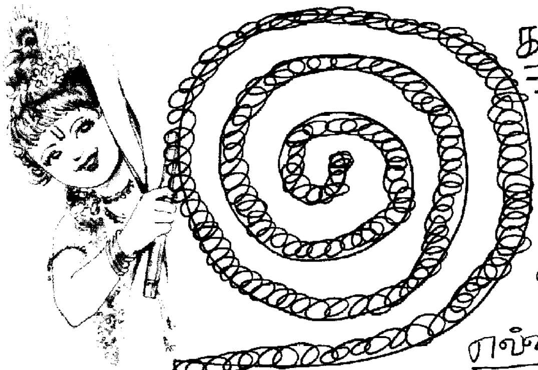

காணலாம்! கேட்கலாம்!

ஆறில் அவைகளின்
அதீதமானவனை (100)
எல்லாம் அவனே!

எல்லாம் அவன் செயலே!

எல்லாம் அவன் பொருளே!

என்ற சர்வார்ப்பண நிலையில் அமைய வேண்டும்.

தாங்களே, எங்கள் பரமனாக இருக்க
எந்த பரமனை, தாங்கள் தேடுகிறீர்கள்?
இவ் விரண்டு கேள்விக்கும் மட்டும், சற்று
விளக்கம் கொடுத்தால் போதும் பாபா?
வைத்தியம்:- (பவமாகவே சிரித்து விட்டது)
இந்த கேள்வி, உனக்கு எப்படி உதித்தது
நித்யா?
நித்யா:- எனக்கு மட்டும் உதித்த வில்லை பாபா!
அன்பர்கள்! அனைவரிடமும் உதித்து விட்டது.
அந்த பாபா யார்? தாங்கள் யார்??
வைத்தியம்:- (A) கேள்வி:- தாங்கள் எந்த இடத்திலும்,
ஸத்ஸங்க ஹாலுக்கு வரும் சமயம், தாங்களுடைய
பார்வை! அன்பர்கள் எவரையும் பார்ப்பதில்லை. அதற்கு
மாறாக, பார்வை மேல் நோக்கியே இருக்கிறது. அதற்கு
ஏதேனும் காரணம் உண்டா பாபா?
பதில்:- நல்ல கேள்வியே! குழந்தாய் நித்தியா!
ஸத்ஸங்க சபை! என்பது ஜீவன் முக்தியின் நிலையில்

பேதம்! (0)
கலந்த இடமே!
பரிபூரண ஞானமாகும்.
அறிவு சொரூபமான
ஆத்மாவே! அஞ்ஞானத்
தால் (தவறுதலால்)
நன்றி ஓர் சாமானிய ஜீவனை
நடிக்கிறது. இதன் உண்மையானது? தொடரும்.

அனுபவம்! உள்ள ஸ்ரீமஹாத்துக்கள்
கூடிய சபையாகும்.

நித்தியா :- (குறுக்கிட்டாள்) பாபா! இடையில்
இக்கேள்வியை கேட்பதற்கு மன்னிக்கவும்.
தாங்கள் கூறும், ஸத் ஸங்க சபையில் ஸ்!
அறிவுக்கு எட்டிய நிலையில், கேட்கிறேன். முன்பின்
அறிமுகம் இல்லாதவர்களும். அங்கு இருக்கலாம்.
புதிய ஆத்மாக்களும்; வந்திருக்கலாம். பக்குவம்
ஆகாதவர்களும், வந்திருக்கலாம். அப்படிப்
பட்டவர்களையும்! ஜீவன் முக்தர்கள் என எப்படி
கூறமுடியும் பாபா?

பைத்தியம் :- அம்மா நித்தியா! இப்போது நீ!
கேட்ட கேள்வி, அறிவு பூர்வமானதல்ல. புத்தி
பூர்வமானதே! அறிவின்! நிலையில், அனுபவம்
பெற்றவனுக்கே, எல்லோரும் அறிவின் ஆத்மாவின்
சொரூபமாகவே தோன்றும். தோன்றியே ஆகவேண்டும்.

ஆத்மா செயலற்றது.
மாயாவின் மனம்
(102)
செயலுற்றது.
ஆகவே மனம் படைத்தோர்
மனதால் பீடுண்டோர்
தம்மை ஓர் ஜீவனை கருதுகின்ற
ஆனால் ஓர் ஞானி அனைத்தையும் தானாகவே
அனுபவநிலையில் உணர்வான். முடிந்தது.

பேறியின் முக்த நிலை அநுபவம்! பெற்றவ
எவ்வாறம் பர! சொரூபமாகத்தானே தோற்றமுடியும்?
நீடதும் அம்மையக்கியத்திடம், பேதம் ஏது?
நிக்கியா:- மன்னியுங்கள் பாபாஜி/ சரிசரி,
தொடர்ந்து சொல்லுங்கள் பாபா?
ஐக்கியம்:- அம்மா நிக்கியா! இந்த நிலையின்
பார்வையில்! எல்லாரும் ஜீவன் முக்தர்களே.
ஆனால் மாயை! என்ற நிலையில் நாமரூப
மனத்திரை! மூடியிருக்கிறது என உணர்.
மாயாவும் ஐக்கியமல்ல! மனமும் நிக்கியமல்ல!
இவ்விரண்டும் இல்லாத ஒன்றும். நீங்கள்
அவ்விரண்டையும், உண்டு என உங்கள் மனதால்
தோற்றுகிறது. எந்நிலையில் இல்லையென்பதே ஐக்கியம்.
ஆகவே அச்சையைக்கு அம்மையைக்கியம் வரும் போது
எல்லோரும் அந்த ஒன்றே என்ற பரசொரூப!
ஸ்திதியில் உணர்வதால்.

ஓர் ஸத்குருவின்
நிலையை எவரும் (103)
காணவோ! உணரவோ!
முடியாது என்பதே ஸத்தியம்.
அவர்!
சாமானியனும் ஆவார்.
சர்வலோக சரண்யனும் ஆவார்.
ஜீவாத்மாவும் ஆவார். பரமாத்மாவும் ஆவார்.

அறிவின்! பார்வை மேல் நோக்குகிறது.
இதன் உதாரணம்:— எல்லாம் மண் பொம்மைகளே!
இது தோற்றம். அங்கு நாமரூபம் இல்லை. காரணம்
இயக்கமும் அதன் குணமும் இல்லை.
சிவ அனுபவத்தில், எல்லாம் மண்மயமே! அதாவது
தேவாதீத பர சொரூபமே. ஆகவே தெய்வீக
வெட்டவெளியை நோக்குகிறது அம் வைத்தியம்.
எம் ஸ்ரீகுதம்பைச் சித்தர் பாடல் ஒன்று! எப்படி
அமைகிறது என்றால்?
வெட்ட வெளிதன்னை மெய்யென்றிருப்போர்க்கு,
பட்டயம் (வெளிவேஷ பட்டம் பதவி)
ஏதுக்கடி குதம்பாய் பட்டயம் ஏதுக்கடி? என்றே
அந்நிலையில் ஓர் திடமான, பார்வை பாதை
மேல்! நோக்கியே இருக்குமென ஸ்ரீமஹான் அவர்கள்
சொல்வார்.

ௐ

க்ஷரம்! அக்ஷரம்! 104

அசைவன அசையாதன

அனைத்தும் அவர் ஆவார்

ஆனால் எந்த நாமரூப

சம்பந்தமும் இல்லாமல்

ஸ்வயம் ஜோதியாகவும்

அகண்ட பேரொளியாயும்

(அவ்யக்தமும்) அந்த **ஒன்றும்** அவரே ஆகிறார். அவரை அனைவரும் நமஸ்கரிப்போம்.

அது அமரும் நிலை **பராரூப** நிலையாகும்.

அது பேசும் நிலையில் **பரகருணையில்!**

இறை ஒலி! வருவதாகும்.

ஸத்திய தர்மத்தை உரைக்கும் போது, உங்கள்

உபாஸனா! மூர்த்தியாக உணருங்கள்.

அவரவர் மூர்த்தி எவர் ஆவாரோ அவரே யாவர்.

பரசொரூப ஸ்திதியை, (சுத்த அத்வைதத்தை)

அவரவர் நிலை கண்டும், (விஞ்ஞானம் கண்டு)

ஆதி ஸ்ரீஞானகாண்ட நிலையில், ஸ்வய அனுபவத்துடன் வரும் நிலையில், (உள்ளேயே அது நடக்கும் நிலையில்)

உங்கள் **ஸத்குருவே!** பரப்பிரத்தியக்ஷமாகவே!

அமர்ந்திருக்கிறார் என உணர்க.

அவதாரம் எனச் சொல்வது ஸ்ரீபகவானுக்கு பொருந்தும். மேலும் சில மஹாத்மாக்களாகிய ஸ்ரீமஹான்களுக்கும் பொருந்தும். அவர்கள் ஓர் தோற்றத்திலிருந்து மறு வடிவமாக வருபவர்கள் ஆகும்.

B கேள்வி:

தாங்கள் வாக்கிலிருந்து வரும், பத்திய வாசகங்களில் ஒன்று:- அந்த பாமரனைத்தான்! யாம்! தேடுகிறோம் என்றும், அந்த பாமரனைக் கண்டால், யாம் வந்த காரியம் பூர்த்தியாகும் என்றும், கூறும் வாசகங்களை, பலமுறை அனைவரும் கேட்டிருக்கிறோம். வேறு தாங்களோ, எங்கள் பாமரனாக இருக்க, எந்த பாமரனை/ தாங்கள் தேடுகிறீர்கள்???

பதில்:- எம் ஆத்மானந்த குழந்தைகளே! இந்த கேள்வி, மிகவும் சிக்கலானதே. இக் கேள்வி! **பேராவு!** சம்பந்தம் கொண்டதாகும். நாம ரூபம்! குணம் குறி! கடந்த தாகும். **பக்தி** பூர்வமான உங்களுக்கு, விளக்கு வது என்றால், சற்று சிரமம் தான். இருந்தாலும் உங்கள் நிலைக்கு, ஏற்றவாறு, சற்று கோடிட்டுக்காட்டுகிறேன்.

இறைவ் அவரோ!
(திடநாண்ட)
அதுவாகிய அதிலிருந்து
அது வாகவே 106
ஓர் தோற்றமே தாங்கி
வருவதாகும். அவதார
சொரூபங்களிலும் மற்றும்
ஸ்ரீமஹான்களிடமும் மாயா
அடங்கிய நிலையில் விரியாமம்.

பின்! உங்கள் ஸ்வய அனுபவத்தால்!
அவஸ்யம் உணர்வீர்.
அந்த வைத்தியம்! குறிப்பிடும் பாபா!
என்பவர், தம்மை தாமே, தோற்றுவித்துக்
கொள்ளும், ஓர் மஹாபுருஷன்!
ஆகும். என ஸ்ரீமஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம்.
அவர் ஈச சிருஷ்டி க்கும்;
அப்பால் பட்டவர் ஆகும். முன்பு 6 முறை!
தோன்றியவர், இப்போது 7 வது முறையாக!
தோன்றி இருக்கிறார், என மட்டும் உணரவும்.
இது கலி! யுகத்திற்காக, வந்த தோற்றமாகும்.

ஆனால் அவரிடம் (107)

இ மாயா அவருக்குள் அடங்கி ஒடுங்கி மறைந்து தோற்றமல் இருக்கும்

அவர்களிடம் விளையாடுவது லோக மாயா.

கலி யுகம் முடியும் தருணம். அவர் 8 வது தோற்றமாக மாஸ்கோ வில் தோன்றப் போவதாக ஆதி ஸ்ரீமஹான்கள் திருவாக்காக பரஹஸியாக உணர்கிறோம். அவரைப் பற்றித்தான் நாங்கள் திருவாக்கால், கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமே! அப்படியானால்?

அவர் யார்???
நாங்கள் யார்???

என கேட்க ஆவல் பொங்குகிறதா???

அவரிடம் 108 மறைந்திருப்பது

யோக மாயா.

ஆறையும் அவர் அவரு டைய தோற்றத்தை

சூஷ் ஸக்குத்தாள்! விட வேண்டும் அவசியத்.

அவர் பிம்பம்! ஆகும்.

உங்கள் அப்பாவாகிய, ஏழை பரதேஸி

வைத்தியம்! அதன் பிரதிபிம்பம்! ஆகும்.

அதாவது?

அது மூலவர்! இது உற்சவர்! ஆகும்.

அது நதியின் உற்பத்தி ஸ்தானம்! இது அந்த ஜீவ நதியின்!

ஸ்தானம்! ஆகும் நாமா! ஆகும்.

அது கார் மேகம்! ஆகும். இது அதிலிருந்து பெய்யும்!

மழை! ஜலம் ஆகும்.

அது பாலி! ஆகும். இது ஸிமைக்கா!

ஆகுமென, ஸ்ரீ மஹான்கள் சொல்ல கேள்விப்படுகிறோம்.

109

இதன் காரணம் என்ன வென்றால்?

இணையும்! எதையும் காட்டுக் கொள்ளாமையும் ஆகும்.

மேலும் அன்பர்களின் வினையை இவர் ஏற்றுக் கொண்டு அவ்வினையை இவரே உண்டு கழிக்கிறார் என உணர்க.

மூலவர் இல்லாமல், உற்சவருக்கு!

நெருப்பு! இயக்கம்! பெருமை! இல்லை! இல்லை! இல்லை!!!

மூலவர் தோற்றார்! ஆனால் உற்சவர் தோற்றுவார்.

அதாவது நெருப்பு தானே தோன்றுது. தோன்றவும், தோற்றவும் முடியாது.

அந்நெருப்பு, ஓர் பொருளை எரிப்பதின் நிமித்தம்

அப்பொருளில் தோன்றும். அப்பொருளை

முடித்ததும் தானும் முடியும்!

அதாவது நாமரூப அழிப்புக்காகவே வந்த நெருப்பு அந்நாமரூபத்தை பஸ்மமாக்கிவிட்டு, அதுதன்

ஒ

மூலவர்! (110) இல்லாமல் உற்சவருக்கு இருப்பு இல்லை. உற்சவர் இல்லாமல் மூலவருக்கு சிறப்பு இல்லை.

யதாஸ்தானத்தில் மூலவரில்! ஒடுங்கி மறைந்து விடும். எனவே நிலைக்கும், அது தன்னை, தோற்றுவித்துக் கொண்டதோ, அது (அக்காரியம்) முடியும்! நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணரவும்.

மு டி வு ?

அந்த மூலவரைத்தான், உங்கள் அம்மா! அந்த பாபா! என்றழைக்கிறோம். அந்த மூலவரை, உங்கள் அம்மா ஒருவரே, பேரன்பே தரிசிக்கவும், ஸ்பரிசிக்கவும் முடியும். எம் மெய்யன்பர்கள்! அனைவரும் அருவ சொரூபமாகவே மாறி வருகிறீர்கள் இது ஸத்தியம். உங்கள் அடக்கம்! பொறுமை! பணிவு! இவைகளினால் கூடிய சீக்கிரம் பேரன்பாக! மாறிவிடுவீர்கள்.

உற்சவர் இல்லாமல் மூலவருக்கு இருப்பு மட்டுமே உண்டு. அங்கு !!!

இல்லாதன்மையில் இயக்கம்

இது எம் அனுபவ வாசகமும்! ஆசி வாசகமும் ஆகும்.

அது சமயம் அப்பா யார்?

என்பது பரப்பிரத்தியக்ஷ, அது

பரமாத்மவாக விளங்கும்.

இது வைத்தியம்! இது வைத்தியம்!! இது வைத்தியம்!!!

மூலவர்! வெளியே வர முடியாது. வர இயலாது.

அவரே உற்சவராக! வெளியே வந்து

ஜீவ அழிப்பின் காரியங்களை செய்கிறார்.

இந்த ரகசியார்த்தங்களை, ஆதி ஞானிகள்!

வாயிலாக அறிகிறோம். உணர்த்துகிறோம்.

இது உங்கள் ஏழை அப்பாவின், உணர்வாகும்.

ஆனால் உன் அப்பா! என்றென்றும், ஓர் ஏழையான

பைத்தியமே! நித்தியா!

உ

தேவர் அங்கு இருந்தும் இவ்வாகுவரே!

112

ஆனால் அவ்விருவரும் **எங்குணமும்** அற்றவர்களோ ஆனாலும் இருப்பும்! இயக்கமும்!

உற்சவரிடம் யோக மாயாவின் நடிப்பில்:

நீங்களோ — உங்கள் வாக்கை, ஸத்தியமாகவே நம்புகிறோம் பாமா. முன்பே ஒரு முறை, சொன்னீர்கள் அதாவது,

பாபா! என்றும் அது **அப்பா!** என்றும்,

அந்த அன்பான அப்பாவை, பாபா! என்று உருகி அழைக்கும் போது, அம் பாமாவாகிய அம்மா!

எங்கள் **வாவா!** என, அன்போடு அழைக்கிறீர் என்றும், அருளோடு அரவணைக்கிறீர்!

என்றும். சொன்னது தாங்கள் ஸத்தியவாக்கே. இந்நிலையில், நாங்கள் உணரும் போது?

இந்த அப்பாவே! அந்த **பாபா!** அந்த பாமாவே! **பிம்ப** தேவரும்! **பிரதிபிம்பம்!**

இருந்தாலும் (113)

அன்பர்களுடைய
ஒளி! மனம்! குணம்

இவைகளே தான்
உண்டு இரண்டுபகாவி

குணம்! அதன் மனம்! இருப்பதைப்
போல் தோற்றமளித்திடும் தோற்றும்.

உற்சவரும், ஆதிமூர் என்ப தேவைத்திலம்
இதை தாங்கள், ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

மறுக்கிறீர்களா மாமா?

பைத்தியம் :- குழந்தாய்! நித்தியா! இதை
இந்த ஜை/ஏற்றுக் கொள்ளாது, கண்டிப்பாக.
நித்யா :- ஏன் மாமா? ஏற்றுக் கொள்ள
வாகாது? இப்படி கேள்விக் கேளி வாக,
ஸ்பஷ்டமாக, தாங்கள் உணர்ந்து!
நாங்கள் உணர பின்னர் மறுப்பு?

பைத்தியம் :- குழந்தாய் நித்தியா! நீமட்டுமல்ல.
நம் அன்பர்கள் மட்டுமல்ல. திரிகாலத்தாக்கள்
(மற்றும்) மட்டுமல்ல. யவர்! எப்படி சொன்னாலும்,

இயக்கம் அற்றவர் மூலவர்
இயக்கம் உற்றவர் உற்சவர். இந்த
நிலையில் இரண்டும் ஒன்றுதான்.

உங்கள் வைத்தியக் காரர் அய்யன்! பாபானவை தேடுகிறோம்; என்றும்; ஓர் வைத்தியரை தேடுகிறோம்; என்றும்; அவனைக் கண்டால் யாம் வந்த காரியம் ஆகும் தியாகம் எனும் உபாயம் வதைவு வாழும் குருவாக இருப்பவனை உணர்க தான்.

மூலவரை

மூலவர் மூலவர் தான். உற்சவர் உற்சவர்

~~ஆனாலும்~~

தாயும் பிள்ளையும், ஒன்றுதான் **தாய்!**

தாய்தான்/ பிள்ளை/ தான்

இதை உங்கள் **அனுபவம்!** பெறுவதற்கும்! பெறுவதற்கும்! நீங்கள் அனைவரும், ஒன்றே ஆக வேண்டும். உடனே அத்தெய்வத்தை/

நித்தியோ/ மண்டியிட்டு ஸ்ரீமதாக நமஸ்காரம் செய்து, அத்திருவடியில், தம் கண்ணீர் பெருக்கால் அபிஷேகம், அர்ச்சித்துக் கொண்டு, தம் சேவித்து உய்யுங்கள், அவ்வாதங்களை துடைத்து உண்மை சொன்னது ஹே அன்பானவர்! அறிவானவர்! நம்பிக்கையானவர்! திடமானவர், உண்மையானவர்!

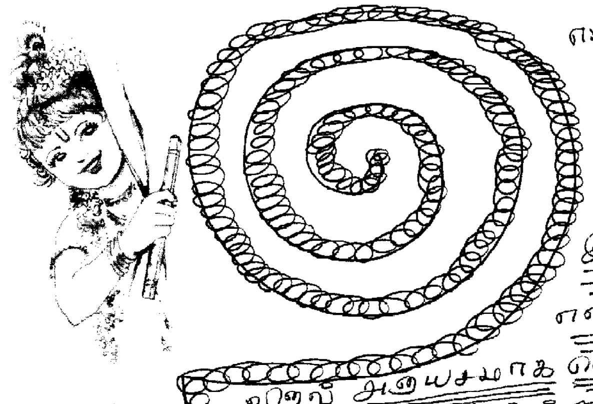

எம் கண்ணன் ஜீவரட்சிப்பு (115)

என்ற நிலையில்
துஷ்டநிக்ரஹம்.
இஷ்டபரிபாலனம்.
எனதம் வேகமாயா
விரல் அதிசயமாக செய்து முடிக்கணும்.
அவை ஓர் ஸத்குருநாகமோ

தாங்கள் கூறியதை, நாங்கள் அறிவுறல்,
தல்வணங்கிறந்தி றேம்!
(என சரண் புகுந்து)

பைத்தியம் — அம்மா நித்தியா!
ஆதிஞானிகளின், அனுபவம் எப்படி என்றால்
அந்த ஒன்று **அப்பதாபத்தியமே**
அவை சொல்லுக்கோ! செயலுக்கோ! **அது!**
அல்லாததே! அதேநிலையில், வாக்கினை
விளக்கம் பெறும், உங்கள் அறிவாற்றல்!
யாம் ஓர் பைத்தியமே! **யாம்** பாமரா இல்லை.
உங்கள் வாக்கு, மௌனமான நிலையில் தானே,
யாம்??????? ஆகமுடியும்.

இஜீவ அமிழ்து ||6

என தாம் ஓர் தோற்றத்தை எடுத்து வந்து அணிபவன் அன்பாகவே வாழ்ந்து காட்டி யாவரும் அறியா மாயா வினைதனை கொண்டு வண்ணம் யோக அவனை நம்பியவர்களின்

நீங்களும் ?????? ஆகமுடியும்.

தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள முடியாத, அந்த ஒன்றே! மௌன ஸ்திதியுடன் சும்மாவே, சுகமாகவே இருக்கும் போது?

இருப்பு! கொடுக்க இங்கு ஏது! இருக்கிறது? யார்! இருக்கிறார்?? ஆகவே காட்டிக் கொள்ளவோ! காட்டிக் கொடுக்கவோ!

எதுவும்! எவரும்! இல்லை என்பதே சத்தியமான ஆத்மப் பிரமாணமான உண்மை

யாமே நீங்கள்! நீங்களே யாம்! நாமே அது!

இதுவே சத்தியம்.

உ

வினையையும் (117)
அவ்வினையின்
ஆதாரமான மனம்
குணம்!
இவைகளை உண்டு களிக்
கிறோம். ஆகவே அங்கே
அந்த வினை! மனம்! குணம்!
இவர் உடலை உண்டு களிப்படைகின்றனர்.
வினை உண்ணப்படுவது நிரந்தரமாகவே

இதன் சாதனை யாவது?

வாக்கில் பொறுமை! உடலில் பணிவு!
இதைமிஞ்சிய சாதனை, எதுவும் இல்லை என்பதே
சத்தியம்.
பொறுமையால் புத்தியைவிருத்தி! வாதைம் பகிலே
பணிவால் முந்தைய விதைத்த பவ கோரங்க
வினைகளை உண்டு முடிக்கிறோம். முடிகிறோம்.

நித்தியா:- ஆமாம் பாபா ஜீ! இவர் மாயாவை
தன்னுள், அடங்கிய நிலையில், சஞ்சாரம்
செய்கிறார். என தெரிய வருகிறது. அப்படி அவர்
யோக! மாயாவை! தம்முள் தக்க வைத்துக்
கொண்டு இருக்கும் போது வினையின்!

இ மூலவரிடமிருந்து

(118)

உற்சவர்
தனித்து வெளியேறு
வதாக இருந்தால்
மூலவர் காரணம் ஆவார்
உற்சவர் காரியம் ஆவார்
உற்சவர் எந்த காரியத்திற்காக

பாதியம்பிறவி, இவர் தாவம், நசக்தி, கசக்தி,
பிறந்து, சூன்யமாகும்! என்பதன்
பொருள் என்ன? அது அம்மாயா! அதுருக்கு
உபகாரம் பண்ணுதா? அம்மாயாவும் அம்மாயாவின்
வேலதான் என்ன? இதை சற்று விளக்கவும்?
வைக்கியம் அம்மா நீக்கியா! இக்கேள்வி
அவசியம்தான் சற்று கூர்ந்து கவனி!

ஜட | சொரூபத்திற்கு யோக மாயாவாகும்.
இயக்க, நாமரூப சொரூபத்திற்கு போக!
மாயாவாகும். இந்நிலையை உணரும் போது எம்
திருடன் (கண்ணன்) போக மாயா சம்பந்தம்
கொண்டவனாகும். அவன் அயோனி சம்பந்தன்
அவன் அவதார சொரூபி! ஆகவே,
அவன் சுத்த (இச்சகம்) இல்லாதவன் ஆகவே
அவன் எதற்கு நோக்கத்தின்படி தடுக்கிறோம்!

மூவரை விட்டு துவைத நிலையில் பிரிந்தாரோ? அக்காரியம் பூர்த்தியாகி முடிந்த மறு க்ஷணம் மூவரிடம் சென்று கலந்து விடுவார். அந்த நிலையே அத்வைதம் ஆகும் என ஆதி ஸ்ரீ மஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். 119

என்ற நிலையில், அநேக அசுரர்களை, வதம் செய்தான். அப்படிப்பட்டவனே, அப்பாவங்கள் நீக்க முடியாமல், அவனை இருந்தன. அநேக ஸ்ரீமான்கள் மூலமாக, நிவாரணம் செய்து கொண்டான்.

அவனும் தம் அவதார **மறையின்** காலத்தில், ஓர் பக்தன், அரசில் பாதம் வைத்து, அழுத்திய **பாதக!** செயலினாலும், அசுரர்களை கதற கதற, **அழித்த** தன்மையினாலும், தம் யோகமாயாவின் துணை கொண்டு, **கோர** மரணம் எய்தியதைப் போல், நடந்தான். **நடித்தான்!**

அதே போல், இன்று கூட, அம்மாயத்தாயவன், **அதன்** அம்சம், முழுமையாக பெற்றிருந்தாலும், **அதன் அன்பர்**களுக்காகவே, தாம் ஓர் தோற்றம் எடுத்த தன்மையால், அந்த மெய்யன்பர்களின்,

உ

இந்த உற்சவருக்கு
மூவர்தான் (120)
பொறுப்பேயன்றி,
வேறு காவலும் இந்த
ஈஸ்வராதிகளும் பொறுப்பு
ஆக முடியாது இது சத்தியம்.
இது ஸ்ரீமன் ரங்கனின் அனுபவம் ஆகும்.

அறிந்தும்! அறியாமலும்! செய்த
கர்மாக்கள்! உண்டு இரண்டிற்கே
ஆக வேண்டும். இது சத்குரு ஒருவரால் மட்டுமே முடியும்
ஆகவே, அத்தாவலமானது யோக! மாயாவின்,
துணையுடன், கேட்டு! நைந்து! நொந்து! சுகித்து!
முடிய வேணுமென்று நடந்து நடித்து
காட்ட வேண்டும். இந்நிகழ்ச்சிக்கு, அவரும்!
பொறுப்பல்ல. அன்பர்களும்! பொறுப்பல்ல.
விதி யென, தனக்குத்தானே, எழுதிக்கொண்ட
விதிநாயகனே! பொறுப்பாகும்.

குறிப்பு:- தாவம் காவல்கிற்று, உட்பட்டதே.
ஆகவே காவல்காரி, கோண்டாய தாவம், காவல்காரி
ஆழ்ந்தே கேட்டும் என்று ஸ்ரீமன் ரங்கன் சொல்வார்.

அன்பின் குடில்
எல்லாம் நீ!
Abode of Love
You Are Everything!